

Věcná příslušnost soudu

Bez ohledu na to, že občanský soudní řád již výslovně mezi spory uvedenými v § 9 odst. 2 o.s.ř. nevypočítává spory mezi společníky (členy) navzájem, jde-li o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl v obchodní korporaci, patří tyto spory i po novele provedené zákonem č. [293/2013](#) Sb. do věcné příslušnosti krajských soudů.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 4825/2015, ze dne 15.6.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a) Dr. M. N., a b) J. A. D., obou zastoupených JUDr. O.R., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému IVG Institutional Funds GmbH, se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem, Spolková republika Německo, zastoupenému JUDr. M.K., advokátem, se sídlem v P., o zrušení rozhodčího nálezu a o odkladu jeho vykonatelnosti, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 65 C 29/2014, o dovolání žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. července 2015, č. j. 18 Co 436/2014-154, tak, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. července 2015, č. j. 18 Co 436/2014-154, a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. dubna 2014, č. j. 65 C 29/2014-36, se ruší a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Současně se ruší usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. září 2015, č. j. 79 Cm 32/2015-222.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 20. dubna 2014, č. j. 65 C 29/2014-36, odložil vykonatelnost rozhodčího nálezu ze dne 18. listopadu 2013, č. Rsp 1133/12, vydaného Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále jen „rozhodčí náleží“).

Městský soud v Praze k odvolání žalovaného v záhlaví označeným usnesením rozhodl, že jako soud odvolací není soudem „věcně příslušným“ a k projednání a rozhodnutí věci je věcně příslušný krajský (městský) soud [první výrok], usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému v prvním stupni (druhý výrok).

Odvolací soud vyšel z toho, že:

- 1) Mezi Dr. M. N. a J. A. D. (žalobci v projednávané věci) jako převodci a společností IVG Institutional Funds GmbH (žalovaným v projednávané věci) jako nabyvatelem byla dne 28. prosince 2009 uzavřena smlouva o převodu akcií (dále jen „smlouva o převodu akcií“) emitovaných společností Clear solution, a. s. (dále jen „společnost“).
- 2) Rozhodčí soud rozhodl rozhodčím nálezem o nároku žalovaného na zaplacení „záporné kupní ceny“, plynoucí ze smlouvy o převodu akcií, a to tak, že uložil žalobcům povinnost zaplatit žalovanému částku 17.956.140 EUR s příslušenstvím.
- 3) Žalobci podali dne 3. března 2014 k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 žalobu o zrušení rozhodčího nálezu a současně návrh na odložení jeho vykonatelnosti.

Odvolací soud nejprve posuzoval, zda jsou splněny podmínky řízení, mezi něž se řadí i pravomoc a věcná příslušnost soudu. Tyto podmínky soud zkoumá kdykoliv za řízení [§ 103 a § 104a odst. 1

zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a k jejich nedostatku odvolací soud přihlíží vždy, a to i bez návrhu (§ 212a odst. 5 věta první o. s. ř.).

Poukazuje na článek 1 odst. 2 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, odvolací soud vysvětlil, že pravomoc českých soudů k projednání této věci s mezinárodním prvkem je třeba posoudit podle § 6 odst. 1 zákona č. [91/2012](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém.

Následně odvolací soud, vycházející z § 41 zákona č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“), a § 9 o. s. ř., posuzoval, který soud by byl věcně a místně příslušný k projednání žaloby o zaplacení „záporné kupní ceny“ podle smlouvy o převodu akcií. Zdůrazňuje, že předmětem řízení před rozhodčím soudem byl nárok plynoucí ze smlouvy o převodu akcií, které představují účast v akciové společnosti, uzavřel, že jde o „spor mezi společníky akciové společnosti, jenž vyplýval z jejich účasti na obchodní společnosti“; jde tudíž o věc předvídanou ustanovením § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř. (ve znění účinném od 1. ledna 2014), k jejímuž projednání a rozhodnutí jsou v prvním stupni věcně příslušné krajské soudy. Místně příslušným je pak soud, v jehož obvodu se nachází sídlo rozhodčího soudu, tj. Městský soud v Praze.

Pravomoc českých soudů je tudíž dána, věcně příslušné k projednání a rozhodnutí věci jsou však krajské, a nikoliv okresní, soudy.

Proto odvolací soud vyslovil „věcnou nepříslušnost“, zrušil usnesení soudu prvního stupně a věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému, aniž se zabýval věcnou správností napadeného usnesení.

Proti usnesení odvolacího soudu podali žalobci dovolání, majíce za to, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. k vyřešení otázky procesního práva [výkladu § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř.], v judikatuře Nejvyššího soudu dosud neřešené.

Dovolatelé zdůrazňují, že ustanovení § 9 o. s. ř. upravující věcnou příslušnost soudů bylo – jde-li o věci týkající se obchodních korporací – výrazným způsobem novelizováno (s účinností od 1. ledna 2014) zákonem č. [293/2013](#) Sb. Oproti právní úpravě účinné do 31. prosince 2013 už neurčuje, že do věcné příslušnosti krajských soudů spadají i řízení ve sporech mezi společníky (členy nebo zakladateli) navzájem, jde-li o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl společníka (členská práva a povinnosti) [srov. § 9 odst. 3 písm. g) o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2013].

Tato příslušnost přitom představovala jeden ze zvláštních případů, kdy byla (podle právní úpravy účinné do 31. prosince 2013) dána věcná příslušnost krajským soudům. Vedle toho byly krajské soudy věcně příslušné i pro řízení ve sporech ze vztahů mezi společníky nebo členy navzájem, vyplývají-li z účasti na obchodní korporaci.

Ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř. přitom do věcné příslušnosti krajských soudů spory ze smluv, jimiž se převádí podíl společníka, nesvěřuje, přičemž tato řízení nelze subsumovat pod spory ze vztahů mezi společníky navzájem, vyplývají-li z účasti na obchodní korporaci. Ostatně i dosavadní judikatura Nejvyššího soudu rozlišovala mezi oběma typy sporů.

Ani věcně přitom nejde o spor mezi společníky; společníkem „může být ve vztahu ke konkrétnímu podílu z logiky věci buď převodce, nebo nabyvatel, avšak nikdy oba zároveň“. Podíl, bez ohledu na to, zda je představován cenným papírem, je věcí v právním smyslu, a je zpravidla převáděn kupní smlouvou. Dovolatelé nevidí důvod, aby bylo rozlišováno mezi spory ze smluv o převodu podílu (akcií) a ze smluv o převodu jiných věcí. K projednání těchto sporů jsou věcně příslušné okresní

soudy.

Proto dovolatelé navrhuji, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť usnesení odvolacího soudu závisí na vyřešení (dovolateli otevřené) otázky výkladu § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 2014 (jež je s ohledem na datum zahájení řízení - 3. března 2014 - pro věc rozhodné), v judikatuře Nejvyššího soudu dosud neřešené.

Podle § 41 zákona o rozhodčím řízení k řízení o neplatnosti rozhodčí smlouvy a k řízení podle tohoto zákona je v prvním stupni příslušný soud, který by byl příslušný k řízení ve věci podle zvláštního předpisu, kdyby nebylo rozhodčí smlouvy.

Soudním řízením podle zákona o rozhodčím řízení se rozumí i řízení o zrušení rozhodčího nálezu soudem (§ 31 a násl. zákona o rozhodčím řízení).

Podle § 9 odst. 1 o. s. ř. nestanoví-li zákon jinak, jsou k řízení v prvním stupni příslušné okresní soudy. Krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně ve věcech vymezených v § 9 odst. 2 o. s. ř.

Věcná příslušnost jakožto institut procesního práva vymezuje, které z článků soudní soustavy působících obecně jako soudy prvního stupně (okresní a krajské soudy) jsou v občanském soudním řízení v prvním stupni povolány projednat a rozhodnout věci určitého druhu (srov. např. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 42). Odvolacímu soudu je třeba přisvědčit, že věcná příslušnost představuje jednu z podmínek řízení (§ 103 a násl. o. s. ř.); rozhodoval-li v prvním stupni věcně nepřislušný soud, je řízení zatíženo vadou, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 2000, sp. zn. 20 Cdo 840/98, uveřejněného pod číslem 68/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Odvolací soud však pochybil, posuzoval-li svoji věcnou příslušnost. Jak plyne z výše řečeného, věcná příslušnost je institut vztahující se (toliko) k soudům prvního stupně. Ve vztahu k odvolacím soudům pak občanský soudní řád upravuje tzv. funkční příslušnost (srov. § 10 o. s. ř.).

Podle § 9 odst. 3 písm. c) bod aa) o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 1992, náležely do věcné příslušnosti krajských soudů spory z právních vztahů mezi obchodními společnostmi (družstvy) a jejich zakladateli (společníky nebo členy), jakož i mezi společníky (členy nebo zakladateli) navzájem. Šlo o spory ze vztahů, které zákon č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník (dále též jen „obch. zák.“) podřizoval režimu obchodních závazkových vztahů [viz § 261 odst. 3 písm. a) obch. zák., ve znění účinném do 27. prosince 1992, podle něhož se třetí částí obchodního zákoníku řídí bez ohledu na povahu účastníků závazkové vztahy mezi zakladateli obchodních společností, mezi společníkem a obchodní společností, jakož i mezi společníky navzájem].

Jelikož původní znění § 261 odst. 3 písm. a) obch. zák. vyvolávalo nejasnosti ohledně okruhu vztahů, na něž dopadá (pouhý gramatický výklad umožňoval subsumovat pod označené ustanovení i vztahy mezi společníky, které nijak nesouvisely s účastí v obchodní společnosti), byl § 261 odst. 3 písm. a) obch. zák. novelizován (s účinností od 28. prosince 1992) ustanovením § 101 bodu 11 písm. a) zákona č. [600/1992](#) Sb., o cenných papírech, resp. (s účinností od 1. ledna 1993) ustanovením § 101 bodu 9 písm. a) zákona České národní rady č. [591/1992](#) Sb., o cenných papírech; nadále podřizoval třetí částí obchodního zákoníku „vztahy mezi zakladateli obchodních společností, mezi společníkem a obchodní společností, jakož i mezi společníky navzájem, pokud jde o vztahy týkající se účasti na

společnosti, jakož i vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl společníka“. Až do konce účinnosti obchodního zákoníku (do 31. prosince 2013) pak označené ustanovení nedoznalo změn.

Na změnu hmotněprávní úpravy zákonodárce následně reagoval i změnou § 9 odst. 3 písm. c) bodu aa) o. s. ř. Zákonem č. [238/1995](#) Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. [114/1988](#) Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, bylo ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) bodu aa) o. s. ř. s účinností od 1. ledna 1996 změněno a nadále určovalo, že do věcně příslušnosti krajských soudů náleží spory z právních vztahů mezi obchodními společnostmi (družstvy) a jejich zakladateli (společníky nebo členy), jakož i mezi společníky (členy nebo zakladateli) navzájem, pokud jde o vztahy týkající se účasti na společnosti (členského vztahu v družstvu), jakož i vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl společníka (členská práva a povinnosti) a vztahy související se zvýšením základního jmění (přistoupením společníka nebo člena).

Důvodová zpráva k návrhu zákona posléze vyhlášeného pod č. [238/1995](#) Sb. ke změně § 9 odst. 3 písm. c) bodu aa) o. s. ř. uváděla: „Ustanovením § 101 bodu 9. zákona ČNR č. [591/1992](#) Sb., o cenných papírech, byl novelizován § 261 odst. 3 obchodního zákoníku, neboť původní znění tohoto ustanovení vyvolávalo v praxi četné nejasnosti. Této změně hmotného práva je potřebné přizpůsobit navazující procesní úpravu věcné příslušnosti soudů a zamezit tak možným kompetenčním sporům mezi jednotlivými stupni soudní soustavy“.

S účinností od 1. ledna 2001 bylo pravidlo dosud obsažené v § 9 odst. 3 písm. c) bodu aa) o. s. ř. přesunuto do § 9 odst. 3 písm. g) o. s. ř. a až do 31. prosince 2013 znělo takto:

Krajské soudy dále rozhodují v obchodních věcech jako soudy prvního stupně ve sporech z právních vztahů mezi obchodními společnostmi (družstvy) a jejich zakladateli (společníky nebo členy), jakož i mezi společníky (členy nebo zakladateli) navzájem, jde-li o vztahy týkající se účasti na společnosti (členského vztahu v družstvu), o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl společníka (členská práva a povinnosti), a o vztahy související se zvýšením základního jmění (přistoupením společníka nebo člena), není-li dána příslušnost podle písmena b).

S účinností od 1. ledna 2014 bylo ustanovení § 9 o. s. ř. [v reakci na přijetí zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, a zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)] změněno zákonem č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Důvodová zpráva k návrhu zákona posléze vyhlášeného pod č. [293/2013](#) Sb. ke změně § 9 o. s. ř. (mimo jiné) uvádí:

„Do roku 1991 (zákon č. [519/1991](#) Sb.) vycházel občanský soudní řád z koncepce jednotné věcné příslušnosti, kdy k řízení v prvním stupni byly příslušné výhradně okresní soudy. V následujících letech pak věcná příslušnost pro rozhodování věcí v prvním stupni byla v občanském soudním řízení rozdělena mezi soudy okresní a soudy krajské. Vedle věcí vyznačujících se vyšší typovou složitostí a vyžadujících užší specializaci představuje dělicí kritérium povaha právních vztahů, z nichž spory vyplývají (rozhodování krajských soudů jako soudů prvního stupně v obchodních věcech). Nový občanský zákoník však byl přijat jakožto obecný kodex soukromého práva, kdy mimo jiné dochází ke zrušení obchodního zákoníku. Nový občanský zákoník tak přichází se zcela novým pojetím soukromoprávních vztahů a odstraněním formálního vyčlenění obchodního práva a obchodních vztahů. Na to musí reagovat nezbytné úpravy § 9, jinak se však věcná příslušnost krajských soudů nemění nad rámec požadavků vyvolaných novým občanským zákoníkem. Ve věcech, které vyžadují vysoký stupeň specializace, je proto zachována dosavadní věcná příslušnost krajských soudů.

Zároveň dochází tímto novelizačním bodem k legislativně technické změně, která odstraňuje ty věci, které soudy budou projednávat a rozhodovat podle nového zákona o zvláštních řízeních soudních, popřípadě ty, u nichž bude věcná příslušnost stanovena v insolvenčním zákoně nebo rejstříkovém zákoně.“

Podle důvodové zprávy byla úprava dosud obsažená v § 9 odst. 3 písm. g) o. s. ř. převzata, „pouze byla legislativně technicky sloučena s úpravou § 9 odst. 3 písm. c)“. Úprava věcné příslušnosti, dosud (do 31. prosince 2013) obsažená v § 9 odst. 3 písm. c) a písm. g) o. s. ř., se nadále nachází v § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř., které zní takto:

Krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně ve věcech vyplývajících z právních poměrů, které souvisejí se zakládáním obchodních korporací, ústavů, nadací a nadačních fondů, a ve sporech mezi obchodními korporacemi, jejich společníky nebo členy, jakož i mezi společníky nebo členy navzájem, vyplývají-li z účasti na obchodní korporaci.

S účinností od 1. ledna 2014 již občanský soudní řád výslovně neřadí (oproti právní úpravě účinné od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2013) mezi věci, náležející do věcné příslušnosti krajských soudů, spory mezi společníky navzájem, jde-li o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl společníka. Z toho však nelze bez dalšího usuzovat (jak činí dovolatelé), že tento okruh sporů náleží podle § 9 odst. 1 o. s. ř. do věcné příslušnosti okresních soudů.

Podrobil-li občanský soudní řád věcné příslušnosti krajských soudů již s účinností od 1. ledna 1992 spory ze vztahů mezi společníky navzájem, učinil tak pouze ohledně těch vztahů, které se týkají (vyplývají z) účasti v obchodní společnosti. S ohledem na nejasnosti, které vyvolávalo původní znění § 261 odst. 3 písm. a) obch. zák. a na něj navazující znění § 9 odst. 3 písm. c) bod aa) o. s. ř., jde-li o věcný rozsah těchto ustanovení, vymezil zákonodárce vypočtené vztahy přesněji (srov. výše). Není však pochyb o tom, že ani v období od 1. ledna 1992 do 31. prosince 1995 nespadały do věcné příslušnosti krajských soudů spory z jakýchkoliv vztahů mezi společníky navzájem, ale pouze ty spory, které se týkaly jejich účasti ve společnosti a které následně zákonodárce přesněji vymezil novelou provedenou zákonem č. [238/1995](#) Sb. Jinými slovy, již pod § 9 odst. 3 písm. c) bod aa) o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 1995, bylo možné (mimo jiné) subsumovat – jak potvrdil i následný legislativní vývoj – spory mezi společníky navzájem, jde-li o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl ve společnosti (ač tak označené ustanovení neurčovalo výslovně).

Současně platí, že spory mezi společníky (členy), jde-li o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl v obchodní korporaci, lze považovat za spory mezi společníky (členy), týkající se (vyplývající z) účasti na obchodní korporaci. Řečené platí bez ohledu na to, že zákonodárce v období od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2013 považoval za potřebné uvedenou množinu vztahů (ze smluv, jimiž se převádí podíl v obchodní korporaci) zvláště zdůraznit. Není totiž pochyb o tom, že převod podílu v obchodní korporaci souvisí s účastí v této korporaci.

Jinak řečeno, bez ohledu na to, že občanský soudní řád již výslovně mezi spory uvedenými v § 9 odst. 2 nevypočítává spory mezi společníky (členy) navzájem, jde-li o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl v obchodní korporaci, patří tyto spory i po novele provedené zákonem č. [293/2013](#) Sb. do věcné příslušnosti krajských soudů.

To ostatně potvrzuje výslovně i důvodová zpráva k návrhu zákona, posléze vyhlášeného pod č. [293/2013](#) Sb., z níž bez jakýchkoliv pochybností plyne, že zákonodárce nezamýšlel – jde-li o okruh sporů do 31. prosince 2013 upravených v § 9 odst. 3 písm. g) o. s. ř. – žádnou změnu.

Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu k výkladu § 9 odst. 3 písm. g) o. s. ř., ve znění účinném od 1.

ledna 2001 do 31. prosince 2013, se podává, že pod spory mezi společníky navzájem, jde-li o vztahy ze smluv, jimiž se převádí podíl ve společnosti, je třeba rozumět jakékoliv spory, jejichž základ „leží“ ve smlouvách o převodu podílu, a to bez ohledu na to, zda na obou stranách smlouvy stojí stávající společníci, či zda je podíl převáděn ze stávajícího společníka na třetí osobu. Mezi tyto spory spadají i řízení, v nichž se třetí osoba (která není společníkem) domáhá určení neplatnosti smlouvy o převodu podílu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. března 2006, sp. zn. 29 Odo 1571/2005, či ze dne 12. března 2015, sp. zn. 29 Cdo 572/2015), spor o zaplacení ceny za převod podílu ve společnosti, jakož i spor, v němž se navrhovatel (žalobce) domáhá vrácení plnění poskytnutého na cenu za převod podílu proto, že uzavřenou smlouvu považuje za neplatnou (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. dubna 2010, sp. zn. 29 Cdo 2053/2008), spor o vrácení zálohy (jakožto majetkového prospěchu získaného plněním z právního důvodu, který posléze odpadl) poskytnuté na zamýšlenou koupi podílu ve společnosti, a to bez ohledu na to, zda následně k uzavření smlouvy o převodu podílu došlo či nikoliv (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. srpna 2013, sp. zn. 28 Cdo 711/2013).

Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že kdyby zde nebylo rozhodčí smlouvy, byly by v prvním stupni k projednání sporu věcně příslušné krajské soudy (§ 41 zákona o rozhodčím řízení). Místně příslušným by pak byl - s ohledem na místo, kde se konalo rozhodčí řízení - Městský soud v Praze (§ 43 zákona o rozhodčím řízení).

Přesto však napadené rozhodnutí neobstojí. Je-li dovolání přípustné, Nejvyšší soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Podle § 212a odst. 6 o. s. ř. usnesení (soudu prvního stupně), jímž nebylo rozhodnuto ve věci samé, lze (v odvolacím řízení) přezkoumat jen z důvodů, které se týkají toho, co soud prvního stupně řešil ve výroku usnesení.

Vyslovil-li odvolací soud k odvolání žalovaných proti usnesení soudu prvního stupně o odkladu vykonatelnosti rozhodčího nálezu nedostatek své „věcné příslušnosti“ a postoupil-li věc Městskému soudu v Praze (jako soudu věcně a místně příslušnému k projednání a rozhodnutí věci v prvním stupni), postupoval v rozporu s § 212a odst. 6 o. s. ř. Nezabýval-li se (byť nesprávně) otázkou věcné příslušnosti soud prvního stupně, nemohl ji řešit (ve výroku svého rozhodnutí) ani odvolací soud. Jestliže tak učinil, zatížil tím odvolací řízení vadou, která mohla mít (a měla) za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2011, sp. zn. 21 Cdo 5233/2009, či ze dne 22. února 2017, sp. zn. 29 Cdo 854/2015).

Nejvyšší soud proto rozhodnutí odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Důvody, pro které nemohlo obstát rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají i na rozhodnutí soudu prvního stupně; Nejvyšší soud proto zrušil i je a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Jelikož po vydání napadeného usnesení již rozhodl Městský soud v Praze (jemuž byla věc postoupena na základě napadeného usnesení jako soudu věcně a místně příslušnému) o návrhu na odklad vykonatelnosti usnesením ze dne 25. září 2015, č. j. 79 Cm 32/2015-222, zrušil Nejvyšší soud (jako závislé rozhodnutí - § 243e odst. 2 in fine o. s. ř.) i je.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)